

Dominica immediate sequenti, vel alia die intra eandem hebdomadam sanctissima Communione refecti fuerint, & pauperibus aliquam elemosynam, prout unicuique suggeret devotio, erogaverint, plenissimam omnium peccatorum suorum Indulgentiam & remissionem, sicut in anno Jubilæi visitantibus certas Ecclesias intra & extra Urbem prædictam concedi consuevit, tenore præsentium concedimus & largimur: Navigantes vero, & iter agentes, ut cum primum ad sua fœdomicilia receperint, supra scriptis peractis, & visitata Ecclesia Cathedrali, vel Majore, aut Parochiali loci eorum domicilii, eandem Indulgentiam consequi possint & valeant: Regularibus autem personis utriusque sexus etiam in Claustis perpetuo degentibus, necnon aliis quibuscumque tam Laicis quam Ecclesiasticis, Sæcularibus vel Regularibus, etiam in carcere aut captivitate existentibus, vel aliqua corporis infirmitate seu alio quocumque impedimento detentis, qui supra expressa, vel eorum aliqua præstare nequiverint, ut illa Confessarius ex jam approbatis a Locorum Ordinariis ante præsentium publicationem, seu approbandis, eis in alia pietatis opera commutare, vel in aliud proximum tempus prorogare possit, eaque injungere, quæ ipsi poenitentes efficere poterunt, pariter concedimus & indulgemus. Insuper omnibus & singulis Christianidelibus utriusque sexus tam Laicis quam Ecclesiasticis, Sæcularibus, vel Regularibus cujusvis Ordinis, Congreg., & Instituti, in memoratis Regno & Provinciis, ut præfertur, degentibus, licentiam concedimus, & facultatem, ut sibi ad hunc effectum eligere possint quemcumque Presbyterum Confessarium tam Sæcularem, quam cujusvis Ordinis & Instituti Regularem, ex approbatis, ut præmittitur, a Locorum Ordinariis, qui eos ab omnibus excommunicationis, suspensionis, & aliis ecclesiasticis sententiis, & censuris, a jure vel ab homine quavis causa latis seu inflicis, necnon ab omnibus peccatis, excessibus, criminibus, & delictis quantumvis gravibus & enormibus, etiam Locorum Ordinariis, sive Nobis, & Sedi Apostolicæ, etiam in literis die Cœnæ Domini legi solitis, contentis, & aliis per quascumque nostras, aut Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum Constitutiones, quarum tenores præsentibus haberi volumus pro expressis, quomodocumque reservatis, in foro conscientie & hac vice tantum absolvere & liberare valeant. Et in super vota quæcumque (Religionis & castitatis exceptis) in alia pia & salutaria opera commutare, injuncta tamen eis & eorum cuilibet in supradictis omnibus casibus poenitentia salutari, aliisque ejusdem Confessarii arbitrio injungendis. Quapropter tenore præsentium in virtute sanctæ obedientie districte præcipimus atque mandamus omnibus & quibuscumque Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, Episcopis, & aliis Ecclesiarum Prælati, ac quibuscumque Ordinariis Locorum, in præfatis Regno & Provinciis existentibus, eorumque Vicariis & Officialibus, vel iis deficientibus, illis, qui curam animarum exercent, ut, cum præsentium

Pro Navigantibus, iter agentibus, in Claustis degentibus, ac legitime impeditis.

De Confessione eligendo.

Ejusque facultatibus.

Mandatum super publicatione Indulgentiarum hujusmodi.

literarum transumpta aut exempla, etiam impressa, acceperint, illa statim absque ulla mora retardatione vel impedimento per suas Ecclesias, & Dioeceses, Provincias, Civitates, Oppida, Terras, Loca publicent, & publicari faciant, Ecclesiamque seu Ecclesias visitandas designent. Non intendimus autem per præfentes super aliqua irregularitate publica vel occulta, nota, defectu, incapacitate, seu inhabilitate quoquo modo contracta, dispensare, vel aliquam facultatem tribuere dispensandi, seu habilitandi, & in pristinum statum restituendi, etiam in foro conscientie; neque etiam eandem præfentes iis, qui a Nobis, & Apostolica Sede, vel ab aliquo Prælato, seu Judice ecclesiastico excommunicati, suspensi, interdicti, seu alias in sententiis & censuris incidisse, declarati vel publice denunciati fuerint, nisi intra tempus dictarum duarum hebdomadarum satisfecerint, aut cum partibus concordaverint, ullo modo suffragari posse aut debere.

§.1. Non obstantibus Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, præsertim, quibus facultas absolviendi in certis tunc expressis casibus, ita Romano Pontifici pro tempore existenti reservatur, ut nec etiam similes vel dissimiles Indulgentiarum & facultatum hujusmodi concessionem, nisi de illis expressa mentio, aut specialis derogatio fiat, cuiquam suffragari queant; necnon Regula nostra de non concedendis Indulgentiis ad instar, ac quorumcumque Ordinum, & Congregationum, sive Institutum Regularium, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis eisdem Ordinibus, Congregationibus, & Institutis, illorumque personis quomodolibet concessis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiam si de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores præfentes pro sufficienter expressis, ac formam in eis traditam pro servata habentes, hac vice specialiter nominatim & expresse ad effectum præmissorum derogamus, cæteriisque contrariis quibuscumque.

§.2. Ut autem præfentes nostræ, quæ ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus, ut eorumdem præsentium transumptis vel exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, ubique Locorum & Gentium eadem prorsus fides habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibite vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 15. Martii 1732. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

F. Card. Oliverius.

IV. Li.

LV.

Dat. die 30. Martii 1732. Pontifici.

Literæ nonnullæ Apostolicæ, Ordinibus Regularibus & Mendicantibus a pia me: Benedicto XIII. concessæ, prævia moderatione, ad terminos Juris communis, Concilii Tridentini, & Constitutionum Apostolicarum reducuntur.

CLEMENSE EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Romanus Pontifex, quem cœlestis Pater familias Vineæ suæ custodiendæ præposuit, diu noctuque Operarios, impigre in ealaborantes, circumspicit, congruam immo amplam mercedem eis largiturus, ut Vineæ, probis Agricolis hoc pacto ad eam alacrius excolendam incumbentibus, uberiori proventu fructificare possit.

Ex concessio-nibus Benedi-cti Prædeces-soris multæ vixitæ literæ.

§.1. Sane felices recordationis Prædecessor Noster Benedictus Papa XIII. strenuas Ordinum Regularium & Mendicantium cohortes, hanc Domini Vineam atque agrum Ecclesiæ, indefinenter colere conspiciatus, ac paterno erga eos animo effectus, quo etiam Nos ipsi utique afficimur, plura eis privilegia concessit, ratus ea pari voluntate universum excipiendi, & quod tamen fecus evenisse, Nos ad Supremi Sacerdotii apicem, disponente Domino, evecti, ægre intelleximus; inde nimirum præter omnem expectationem nostram variis litibus & controversiis exortis, ac nisi opportune occurratur, fortasse impostum exorturis. Quare nonnullis ex hujusmodi literis & Constitutionibus Apostolicis mature perpenis, ad sedandos rumores propterea excitatos, mutuumque & vere christianam inter Episcopos & Regulares familias, ac etiam Sæculares Ordines & Sodalitates, publicasque Universitates, benevolentiam & pacem ubique in Ecclesia servandam, de consilio nonnullorum ex Venerabilibus Fratribus Nostræ Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus in hanc sententiam devenimus, ut subsequenter Literis & Constitutionibus Apostolicis, eodem Pontifice Benedicto Sedente, vulgatis, moderationem aliquam auctoritate Nostra adhibendam esse decerneremus. Literæ vero ipsæ, & Constitutiones, Ordinibus Regularibus pridem concessæ, hæ sunt.

Que sint Constitutiones, de quibus quæsitio.

Editæ 4. Idus Decembris Anno Domini 1725., quæ incipiunt: *Paterna*.

Aliæ 19. Kal. Junias Anno 1726., quæ incipiunt: *Ratio Apostolici ministerii*.

Aliæ 3. Nonas Julias ejusdem Anni, quæ incipiunt: *Singularis devotio*.

Aliæ 8. Augusti ejusdem Anni, quæ incipiunt: *Exponi Nobis nuper fecerunt*.

Aliæ Kal. Septembris ejusdem Anni, quæ incipiunt: *Vita, & morum integritas*.

Aliæ Kalendis Januarii Anno 1727., quæ incipiunt: *Libertus*.

Aliæ 5. Nonas Martias ejusdem Anni, quæ incipiunt: *Loca Sancta*.

Aliæ Kal. Aprilis ejusdem Anni, quæ incipiunt: *Ex quo Sedes*.

Aliæ 5. Nonas Aprilis ejusdem Anni, quæ incipiunt: *Summe decet*.

Aliæ 7. Kal. Junias ejusdem Anni, quæ incipiunt: *Præfatus*, unâ cum declarationibus sub die 28. Septembris 1728. ab eodem Pontifice factis super quibusdam dubiis circa intelligentiam rerum in ipsa Constitutione contentarum exortis.

Aliæ 21. Martii Anni 1729., quæ incipiunt: *Exponi Nobis fecit*.

Aliæ demum 7. Kal. Aprilis ejusdem Anni 1729., quæ incipiunt: *In Sede*.

§.2. Quamvis autem hæc omnia & singula ex ejusdem re: me: Benedicti pia & laudabili erga Regularium familias voluntate profecta fuerint, quos ipse ob eorum zelum de salute animarum, religionis fervorem, doctrinam, & regularis disciplinæ observantiam, magna ac vere paterna dilectione prosequatur, Nosque ipsi æque prosequimur, concessa, extensa, decreta, confirmata, & declarata fuerint; Nos tamen, qui post varias altercationes & difficultates de iisdem Literis & Constitutionibus excitatas, optatam Sanctæ Dei Ecclesiæ tranquillitatem præ oculis habemus, volentes, ut universis dominicis gregis Pastoribus, ac præsertim Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, in partem sollicitudinis Nostræ vocatis, liberum jurium suorum, quæ Summi Dei gloriam, & animarum salutem respiciunt, non illorum Dioecesium exercitium servetur: quæque illud quomodocumque impedire & ledere fortasse possunt, pro virili nostra penitus amovere cupientes, quemadmodum, aliis Romani Pontifices Antecessores Nostri sæpius egerunt; Nos quoque ad præservandum iisdem Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, ac quibuscumque aliis Ordinibus, ac catibus Ecclesiasticis & Sæcularibus, suorum jurium exercitium & possessionem, amovendamque quarumcumque dissentionem & litium occasionem, ex concessa Nobis divinitus Apostolicæ potestatis plenitudine, eorumdem Antecessorum Nostrorum Pontificum, Romanorum vestigiis inhærentes, statuimus & decernimus, de omnibus & singulis prædictis Literis & Constitutionibus, quæ ab eodem Antecessore Nostro Benedicto prodierunt: necnon de omnibus privilegiis, gratiis, favoribus, indultis, exemptionibus, facultatibus, & declarationibus in iisdem contentis, eam deinceps decisionem ac judicium, etiam in foro conscientie, habendum, quod sine ex-lure communi, sive ex Concilio Tridentino, sive ex Decretis & Constitutionibus Apostolicis, sive aliis legitime habebatur, antequam eadem literæ & declarationes ab eodem Benedicto concessæ fuissent, perinde scilicet ac si illæ non emanassent; ad quam dispositionem, ejusque pristinum statum ac terminum, omnia superius enunciata, omnino reducimus, & reducenda esse volumus, itaut Impositum supradicti Ordines Regulares earumdem Literarum & Constitutionum usu, commodo, & effectu penitus carere debere intelligantur.

Quibus rationibus motus sit Prædecessor Benedictus hæc emittenti Constitutiones.

Episcopalis vero jurisdictionis cum frangantur.

Ad terminos juris reducuntur, quasi emanata non fuerint.

§.3. Hinc

§.3. Hinc ad præmissorum effectum pro nullis & infectis haberi volumus omnia Decreta irritantia, prohibitiones, declarationes, mandata, & quæcumque in Literis & Constitutionibus prædictis quomodolibet apposta, atque alia eorumdem occasione facta, huic reductioni, decreto, & voluntati Nostræ quomodocumque adversantia, quibuscumque ea essent concepta formulis, ac præservationibus, declarationibus, modificationibus, restrictionibus, explicationibus, derogationibus, derogatoriis, aliisque validissimis, efficacissimis, & inviolabilibus clausulis, præsertim quod semper in data cuicumque Constitutioni illarum revocatorie, imposterum edenda, posteriores censeantur; etiam motu proprio, & potestatis pari plenitudine, ac ex certa scientia, etiam consistorialiter, etiam pro conservatione status Regularis, etiam in vim contractus & stipulationis inter Sedem Apostolicam & Ordines prædictos inita, quam ad huiusmodi effectum rescindimus, & ex nunc rescissam, nulliusque roboris & momenti esse volumus & decernimus.

§.4. Ideoque omnes disensiones, alterationes, & lites coram quibuscumque Iudicibus ordinariis, extraordinariis, & commissariis, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, etiam de Latere Legatis, necnon, quacumque eorumdem Cardinalium Congregatione, prædictarum Literarum & Constitutionum occasione jam motas, nedum decisas aut finitas, vel etiam, quæ jam decise essent, si modo tractum habeant successivum, easque rursus imposterum excitari contingat, juxta Juris communis, Concilii Tridentini, Decretorum & Constitutionum Apostolicarum, ac præsentem hanc Nostram dispositionem, nec aliter, decidendas esse præcipimus.

§.5. Futura vero dubia & difficultates, ubicumque & quoadcumque oriantur, ad Nos & Sedem Apostolicam, ad quam Pontificiarum Constitutionum, atque ecclesiasticarum Sanctionum interpretatio pertinet, referenda esse decernimus.

§.6. Itaque omnia & singula hætenus memorata: necnon præsentis, etiam ex eo, quod causæ, ob quas emanaverint, comprobata, expressæ, & verificata, aut in præmissis interesse habentes, vel habere prætendentes, ad hoc vocati, citati, & auditi non fuerint, neque eisdem consenserint: vel aliis ex quocumque capite, prætextu, colore, ingenio, vel causa, de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis Nostræ, sive alio quovis defectu, notari, & impugnari, argui, infringi, retractari, in jus vel controversiam vocari, ad terminos juris reduci, aut contra eas quodvis gratiæ vel justitiæ remedium impetrari, seu concedi nullatenus posse; sed eas, ac omnia & singula in eis contenta, semper & perpetuo valida, firma, & efficacia esse & fore; quosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere, ac ab omnibus & singulis, ad quos spectat, & pro tempore quomodolibet spectabit, inviolabiliter observari, omnino statuimus; sicque, & non aliis, per quoscumque Iudices ordinarios &

Et quæ eorum vigore act sunt, irritantur, si huic adversentur re-dictioni.

Lites vero hinc exortas, & adhuc pendentes eodem modo decidendas decernitur.

Futura vero dubia, & difficultates ad Apost. Sedem referenda.

Clausula.

delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac prædictæ Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vicelegatos, dictæque Sedis Nuncios, quavis auctoritate & facultate fungentes, sublata eis & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi definiendi & interpretandi facultate & auctoritate, iudicari, & definiri, & interpretari debere; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari, decernimus, & declaratum esse volumus.

§.7. Non obstantibus præmissis, necnon Nostræ & Cancellariæ Apostolicæ Regula de jure quæsto non tollendo, necnon omnibus & singulis prædicti Benedicti decessoris, ac declarationibus super dubiis, aliisque Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis; necnon omnium & singulorum Ordinum prædictorum, ac eorum cuilibet, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, etiam mare magnum, vel aliis quomodolibet nuncupatis, literisque Apostolicis sub quibuscumque tenoribus & formis, cum quibuscumque etiam derogationibus derogatoriis, aliisque efficacioribus & insolitis clausulis, ac irritantibus, aliisque decretis in genere vel in specie, etiam Motu proprio, & consistorialiter, ac aliis quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, confirmatis, & pluries innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem imponentes, mentio seu quævis alia expressio habenda, aut alia exquisita forma ad hoc servanda foret, eorum omnium & singulorum tenores iisdem præsentibus pro plene & sufficienter expressis, & ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permanentibus, latissime & plenissime hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, cæterisque quomodolibet contrariis quibuscumque.

§.8. Volumus autem, ut eadem præsentis in Valvis Basilicarum Sancti Joannis in Laterano, & Principis Apostolorum de Urbe, ac in acie Campitoræ, ut moris est, affixæ, quoscumque illæ respiciunt, arctent & afficiant, perinde ac si unicuique coram & personaliter intimatæ fuissent, ut earumdem præsentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ eisdem præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ.

§.9. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostri statuti, decreti, voluntatis, moderationis, & reductionis infringere, vel ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Ma-

Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo trigésimo secundo, 3. Kal. Aprilis, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

A. Card. Datarius.

F. Card. Oliverius.

Visa de Curia I. Archiep. Ancyranus, D. Stivanus.

Reg. in Secret. Brevium.

LVI.

Confirmantur Regule & Constitutiones Congregationis Montis Libani Monachorum, Syrorum Maronitarum Ordinis S. Antonii Abbatis.

CLEMENS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Apostolatus officium, quod inscrutabilis Divinæ Sapientiæ atque Bonitatis altitudo humilitati Nostræ, meritis licet & viribus longè impari, committere dignata est, salubriter exequi, adjuvante Domino, jugiter fatigantes, Monasticos Ordines ac Cætus, in Ecclesia Dei pie sancteque institutos, ac præcipue celeberrimæ sanctitatis & religiositatis laude fulgentes, in salutari eorum vivendi norma, regularique observantia conservare atque conservare omni studio connitimur; ac proinde ea, quæ pro felici prosperoque illorum regimine & gubernio provide prouiderentur facta ac ordinata esse noscuntur, ut seruentur exactius, & perenni soliditate, persistant, Apostolici muniminis patrocinio libenter, cum a Nobis petitur, corroboramus, sicut ad Omnipotentis Dei gloriam, Religionis piorumque Operum incrementum, & animarum salutem in Domino expedire arbitramur.

§.1. Aliis siquidem se. re. Clemens PP. XI. Prædecessor Noster antiquissimum Monachorum Orientalium Institutum a Divo Antonio Abbate fundatum, ac ab ejus Discipulis in Ægypto, Syria, aliisque Orientis regionibus propagatum, summo semper in honore a Sanctis Patribus, Generalibusque Conciliis habitum, ac perpetuis laudibus celebratum, prope Ecclesiam Sanctorum Petri & Marcellini de Urbe, evocatis ad hoc e Syria ejusdem Instituti Monachis Syris Moronitis, stabilendum curavit; & quia Monastici illius Ordinis diversa sunt apud ipsos Moronitas Cænobia, nec una eademque in omnibus viget gubernii ratio, vt pote quorum aliqua a se invicem non pendent, sed unumquodque Monasterium a proprio ita regitur Abbate, ut nulla inter eorummodi Abbates mutua connexio aliquave subiectio intercedat: alia vero in Congregationem redacta, ac sub directione unius Abbatis Generalis, qui tamquam Caput præest

Instituto Monachorum a Clemente XI. in Urbem avocatum.

Ejus historia.

omnibus ipsius Congregationis Monasteriis, inferiores etiam Abbates habentibus, constituta reperiuntur; duplexque in Syria dictorum Monachorum extat Congregatio: altera antiquior ac frequentior, quæ in Monasterio Sancti Elisei initium sumpsit, ac Montis Libani dicitur: altera recentior, & ad prioris imitationem formata, quæ a Cænobio, ubi cepit, Sancti Isaiæ nomen trahit, Venerabiles Fratres S. R. E. Cardinales, negotiis Propagandæ Fidei præpositi, probe considerantes ac perspicientes, in Monasterio apud eandem Ecclesiam SS. Petri & Marcellini subinde extructo vix haberi posse Monachos idoneos & sufficientes ex Cænobiis Syriæ, quæ privato ac singulari jure reguntur, decreverunt, illos ex dicta Congregatione Montis Libani accersendos fore, quippe qui strictiorem profitentes observantiam, ea Chori, studiorum, literarum, sacrarumque Missionum munia, quæ a memorato Clemente Prædecessore præscripta fuerunt, præ cæteris exactius adimplere possunt.

§.2. Cum autem, sicut dilectus filius Michael Edenenis, Abbas Generalis ejusdem Congregationis Montis Libani, Nobis nuper exponi fecit, tametsi Congregatio & Ordo huiusmodi suas habeant Regulas & Constitutiones, per Orientis Monasteria sanctissime custoditas, neque unquam a Sede Apostolica, improbatas, quinimo peculiari studio commendatas; nihilominus, ut majori firmitate, fulciantur, & a calumniis atque obreptionibus sæpe adversus eas confictis ac sparsis vindicentur: utque aliæ Nationes, quæ per Orientem sive a Fide Catholica sive a disciplina Monastica desciverunt, exemplum ac normam vivendi exinde sumere valeant, Capitulum Generale prædictæ Congregationis Montis Libani ipsum Michaellem Abbatem Generalem ad Romanam Curiam destinaverit atque ablegaverit, ut totius dictæ Congregationis nomine, Regularum & Constitutionum ejusdem Congregationis approbationem & confirmationem ab hac S. Sede, impetrare procuraret; Nos Regulas & Constitutiones prædictas Nobis exhibitas, quæ ex arabico idiomate in latinum diligenter versæ fuerunt, dilectis filiis Nostri Nicolao Spinula, eorumdem Monachorum Congregationis Montis Libani apud Nos & Sedem prædictam Protectori, ac Vincentio ipsius S. R. E. Cardinalibus Petra nuncupatis, Congregationis prædictorum Venerabilium Fratrum Nostrorum, negotiis Propagandæ Fidei præpositorum Præfecto, expendendas commissimus, qui mandatis Nostri prompto obsequio morem gerentes, illas mature diligenterque examinarunt, cumque nihil in eis repererint, quod Orthodoxæ Fidei, bonis moribus, pietati, exactæque Instituti Monastici observantiæ adversetur, Regulas ac Constitutiones præfatas unanimiter probarunt atque laudant, easque in unum volumen redigi curarunt tenoris, qui sequitur, videlicet:

Monachi Syri Montis Libani in Ecclesia SS. Petri & Marcellini constituti.

Petra Regularum a tota Congregatione observandarum constitutio.

Illarum examen duobus S. R. E. Card. demandatum.

Consi-

Constitutiones Monachorum Syrorum Maronitarum Ordinis Sancti Antonii Abbatis Congregationis Montis Libani.

PARS PRIMA

CAP. I.

De Obedientia.

1. Debet Monachus Abbatem suum Christi loco citra omnem disceptationem habere;
2. Eidemque in omnibus, peccato excepto, obedire;
3. Et illum honore & amore tum interno tum externo prosequi;
4. Nihilque eo inconsulto statuere;
5. Neque de illius circa Fratres regimine subtiliter investigare;
6. Omnem propriam conversationem, seu bonam seu minus rectam, illi plane patefacere;
7. Nullas expositiones sive tractatus habere aut scribere, neque concionari aut docere, nisi ipso consulto atque annuente;
8. Nec epistolam mittere aut accipere, quam illi non antea exhibuerit;
9. Nec illo inconsulto depositum aut pignus suscipere;
10. Neque mutuum quidpiam dare aut accipere, neque elemosynam erogare aut petere, nisi illo annuente: servatis tamen juris solemnitatibus, & accepta a legitimo Superiore facultate.

CAP. II.

De Castitate.

1. Monachum oportet omnes sensus suos diligentissime cohibere;
2. Atque a Foeminarum etiam sibi affinium colloquio & consuetudine abstinere;
3. Omnes item omnino Foeminas ab ingressu sui Monasterii prohibere;
4. Neque cum puero simul habitare. Si quos tamen docere contigerit, extra Monasterii claustra docendi erunt.
5. Omnes denique occasiones Castitatis noxias amputare atque amovere.

CAP. III.

De Paupertate.

1. Monachum convenit nihil omnino proprium possidere;
2. Neque aliquid omnino sibi quasi proprium usurpare;
3. Neque suo cordi aut corpori jungere quidpiam ex bonis parentum aut consanguineorum; necessitate autem cogente, sibi id praestari intelligat, non consanguinitatis jure, sed non secus atque ceteris externis.

CAP. IV.

De Humilitate.

1. Monachum decet primatum nusquam appetere, sed contra aliis ubique cedere, atque novissimum locum tenere;
2. Omnes actus & mores suos externos ad abjectionem & humilitatem componere, & Fratribus ubique deferre;
3. Fratrem item praeveneri verbo: Parce mihi, si rei, quae agitur, natura istud exigat.

CAP. V.

De Fraternali Charitate.

1. Monachum oportet quam diligentissime ea omnia procurare, quae ad communem concordiam & pacem cum reliquis Fratribus conducere intellexerit.
2. Debet itaque reverentiam, urbanitatem, comitatemque verbo & opere exhibere Fratribus, non modo superioribus, sed etiam aequalibus, atque inferioribus, & praecipue illis, qui sibi ista praestare detestantur.
3. Caveat item accuratissime, ne quempiam condemnet aut vituperet, neve sibi verbum gestusve excidat, ex quo audientibus mestitia aut suspicio quavis oriatur.
4. Satagat praeterea, cor habere mundum a quavis appetitione superioris fortis, ne inde livor & invidia subrepat, vitium maxime detestandum, & charitati exitiale.

CAP. VI.

De Patientia.

1. Monachus debet verbo & opere se ad patientiam comparare perfectae mortificationis studio.
2. Suborta autem tentatione, aestu iracundiae agitari perturbative se non sinat; sed longanimitate & silentio omnem sedare perturbationem studeat.
3. Tentationibus, atque difficultatibus pressus, ubique Deo gratias agere asuecat.

CAP. VII.

De Habitu Monachorum.

1. Monachus debet Habitum nigrum habere.
2. Superiorem vestem lineam, interiore vero lineam, aut bombicinam adhibeat.
3. Zona nigra stricta se cingat; Tyrones vero sive ex pilis caprarum contexta.
4. Zonam non solvat, nec monasticum Cucullum deponat, aut aliam vestem, cubituros, nisi quae Zona subesse non solet.
5. In habitu, calceamentis, lecto, & stragulis paupertas servetur.

CAP. VIII.

CAP. VIII.

De Mora in Cella.

1. Monachus sine causa Cellam deserere non debet;
2. Neque secum in illa habitare quempiam permittere;
3. Neque Fratris Cellam citra ipsius animum ingredi.
4. Si quempiam ad eum venire contigerit, illo in Cella praesente Janua pateat, neque occludatur, donec ille abierit.
5. Monachi Cella ita clausa maneat, ut communi, qua reliquae Fratrum Cellae, clave referari valeat.
6. Cellae munditiam & ordinem curet.

CAP. IX.

De Iter agentibus.

1. Monachus non debet sine Socio extra Claustra abire; Quapropter ante suum e Monasterio egressum comitem ab Abbate petat.
2. Nullum iter suscipiat, nisi de licentia Abbatis.
3. De Monasterio non exeat, nisi tempore ab Abbate constituto.
4. Sine literis Abbatis sui de altero in alterum Monasterium non pergat.
5. Quodcumque Monasterium intraverit, ejus loci Abbati usque ad suum inde discessum omnino pareat.
6. Neve equo aut quovis jumento, nisi Abbate annuente, utatur.
7. Sique fieri potest, jumento contentus esto.

CAP. X.

De Mensa.

1. Mensa Monachi cibo obvio & parabili instruat.
2. Bis in die dumtaxat cibum sumere, prandium scilicet & coenam, contentus sit; si quid amplius sumere necesse fuerit, Abbatem consulat.
3. Carnibus abstineat, nec illis nisi aegritudinis causa, vesci fas esto, idque de licentia Abbatis.
4. Hominem saecularem ad mensam intra Monasterii Claustra non adhibeat.
5. Ad mensam sine Abbatis licentia non sedeat supra Seniores.
6. Mense affidens neminem saluet.
7. Post refectionem fas esto tantisper animum relaxare vel in solitario secessu, vel una cum Fratribus.

CAP. XI.

De opere manuum.

1. Monachum oportet operi seu mentali seu corporali vacare, praesertim si firma corporis valetudine utitur.

2. Opus autem Fratribus utile esto.
3. Illud vero, nisi de licentia Abbatis, non capiat; Sique res ipsa postulat, etiam officinae, in qua est operaturus, Praefectum consulat, ejusque annutum petat.

CAP. XII.

De Silentio.

1. Monachus debet Silentium discretè observare;
2. Idque tribus praecipue temporibus: a Completorio nimirum ad Tertiam diei sequentis: praeterea in Ecclesia, atque ad mensam; Et si quid dicendum fuerit, submissa voce dicatur.

CAP. XIII.

De Oratione mentali.

1. Monachus mane & vespere Orationi mentali ad semihoram vel horam vacabit; idque fiat vel post absolutas Vocales preces, vel ante, ad Abbatis nutum.
2. Oraturus, vel cum aliis Fratribus in Ecclesia conveniat, vel solus in Cella maneat.
3. Hujusmodi autem orandi genus non suscipiant, qui laboriosis ministeriis addiuntur, nisi de licentia Abbatis.

CAP. XIV.

De Oratione vocali.

1. Monachus Septem Grandi tempora observet juxta Monasterii consuetudinem: Primum, vespertinum Officium sub occasum; Deinde, Completorium ante cubitum; Tertio, Officium mediae noctis sub horam propriam; Quarto, Officium matutinum simul cum Hora tertia; Postremo, Officium Sextae simul, & Nonae.
2. Annecedenda sunt Completorio Litaniae Deiparae, quibus succedit conscientiae examen ad octavam horae, quod etiam mane fieri debet post Tertiam.
3. Feria quarta & sexta singuli in Cellas suas secedant sub vespere post conscientiae examen: & Psalmum quinquagesimum manibus in Crucis figuram extensis recitent quinquies.
4. Poenitentiales genuflexiones, quas *Mentanas* vocamus, ad Laudes singuli peragant.

CAP. XV.

De Confessione Sacramentali.

1. Monachus peccata sua Sacerdoti ad confessiones excipiendas constituto confiteri debet. Si autem alteri Sacerdoti, Abbatem consulat:
2. Idque semel quavis hebdomada saltem praestet.
3. Sub ingressum in Religionem generali

Confessione peccata sua apud Sacerdotem ab Ordinario approbata deponat; nec recipiatur, nisi exhibita attestazione, quod confessionem Sacramentalem emisit.

CAP. XVI.

De Sanctorum Myfteriorum Communione.

- 1. Monachus debet opere & desiderio perpetuo paratum se præbere ad perceptionem Sanctorum Sacramentorum;
2. Eorumque communionem frequentare, eaque suscipere diebus Dominicis, & Festis de præcepto.
3. Si qua in eadem hebdomada pluram concurrant Festa, propter Sacramenti reverentiam juxta Abbatis consilium in quibusdam a Communione absteat.
4. Monachus vero Sacerdos Sacrum non omittat unquam, nisi causa ab Abbate probata.

CAP. XVII.

De Modestia.

- 1. Monachus e Cella egressurus proprium habitum induat, neque sine eo a quopiam se conspici permittat;
2. Memineritque inclinare Caput Abbatibus, & Sacerdotibus Senioribus, circumstantiis loci atque temporis id exigentibus, juxta traditionem & ordinem atque morem Fratrum.
3. Fratri manum omnino non admoveat, nisi salutationis causa peregre abeunti, aut de longinquo redeunti, & in causa ægritudinis necessitate cogente.
4. Abiturus, aut Cellam subiturus, aut fores patefacturus, aut clausurus aut pulsaturus modestiæ atque silentii memor esto.
5. Charitatem hilaritatemque cum timore Dei conjunctam in familiari cum Fratribus colloquio præferat.
6. In summa intelligat, in omnibus dictis factisque suis sibi modestiæ gravitatisque leges esse servandas.

CAP. XVIII.

De Ægrotis.

- 1. Monachus Deo gratias agere debet in statu ægrotudinis magis, quam in statu valetudinis, sciens se ad proprium profectum a Domino visitari.
2. Inconsulto Abbate corpus affligere aut vexare non debet.
3. Ægrotudinem præsentiens Abbatem moneat.
4. Pharmaca & remedia Abbate inconsulto non adhibeat.

PARS SECUNDA.

CAP. I.

De Novitiis.

- 1. Liceat Abbati in suo Monasterio Novitios suscipere, atque etiam expellere, de consilio Congregationis Monachorum.
2. Novitius non probetur, nisi in Monasterio, in quo plures Monachi degunt, qui & monasticam Regulam observant, & statutis temporibus Canonicas preces, ceterosque ecclesiasticos Ritus peragunt.
3. Habitent Novitii in loco a cæteris separato; & curabit Abbas Generalis, ut pro Novitiatu designetur Monasterium determinatum, & in eo locus separatus.
4. Novitiatus ad biennium producat, neque quispiam ante expletum hoc spatium ad Habitum admittatur, nisi ex causa a Congregatione Hegumenorum probata: idque non ante expletum annum. Si vero Novitius expleto biennio ad hoc minus idoneus reperitur, omnino dimittendus est.
5. Novitius ante expletum ætatis annum sextumdecimum non suscipiatur; neque major sit quadagesimo quinto. Pertinet autem ad Congregationem Hegumenorum in hoc casu, si aliunde noverit, illum Ordini profectum, sive in defectu ætatis sive in excessu dispensare, modo non sit minor annis quatuordecim.
6. Novitium Primò oportet esse christianis Parentibus natum, atque orthodoxum. Quare si ipse, aut alteruter ejusdem Parentum, Christianus non est, aut Christianam Fidem negavit, vel Neophytus ad illam accessit, aut a Catholica Fide ad sectam hæreticorum transit, absque licentia Congregationis Generalis a nemine suscipiatur. Qui vero hæreticis aut schismaticis parentibus natus est, ab Abbate Monasterii suscipiendus non est, nisi de licentia Abbatis Generalis.

Secundò, si excommunicatus, interdictus, suspensusve ab exercitio sui Ordinis fuerit, ante absolutionem atque benedictionem proprii Episcopi non recipiatur.

Tertiò, non recipiatur Novitius publice suspectus, vel delatus de criminibus spectantibus ad negotium Fidei orthodoxæ, vel de homicidio, aut enormi in re turpi delicto; neque notorie infamis, nisi certa sincera penitentia signa antea ostenderit, & obtinuerit absolutionem aut dispensationem a legitimo Superiore, prout de jure.

Quartò, nec recipiatur alieno ære obstrictus, neque reddendis de administratione rei alienæ rationibus obnoxius, neque Judicis sententia exilio multatus, nisi Credituribus, & Magistratibus satisfecerit.

Quintò, nec conjugio ligatus, nisi de consensu conjugis, & facta coram Episcopo separatione.

Sextò, nec in ecclesiastica Dignitate constitutus, cui cura animarum annexa sit, nisi in manu sui Prælati illam abdicaverit.

Novitiorum probatio;

Habitatio;

Tempus Tyrocini;

Ætas admittendorum;

Conditiones;

Septimò

Septimò, nec nothus, neque alio vitio laborans, irregularitatem inducente, & processum ad Sacros Ordines impediende, nisi obtemperat ab habente facultatem absolutione seu dispensatione.

Octavò, nec æger corpore, nec morbo cuivis obnoxius, nec infans, aut mentis minus compos suæ; Sed corpore sanus & integer sit, & interno externe vitio careat, quo ab Ordinibus suscipiendis, aut exhibendo Fratrum ministerio impediatur.

Nondò, nec qui in alio Monasterio aut Ordine professionem emisit, nisi petita a proprio Prælati venia, & nostra generali Congregatione annuente. Monachi vero, qui sua nobis Monasteria Superiorum permittit tradiderint, si Congregationem nostram optaverint, ad annum dumtaxat sunt probandi; quo peracto, rogatis Congregationis Monachorum de more suffragiis, ad professionem admittantur, locum vero post Monachos, quos invenerunt, obtineant. Qui vero Novitius in alio Monasterio aut Ordine fuerit, non recipiatur, nisi de licentia Abbatis Generalis.

7. Abbas Monasterii, antequam Novitium admittat, exploret circa omnia prædicta, & examen fiat in Congregatione Monachorum. Si Abbas Novitium post præmissum examen admiserit, deinde vitium in eo deprehenderit, aut impedimentum quodlibet, continuo illum e Monasterio dimittat. Si vero prædictum examen neglexerit, ab Abbate Generali graviter erit puniendus. Qui autem Novitium susceperit, sciens impedimentum aliquod ex prædictis obtinere, ex gradu suo excidat; qui id ausus fuerit, sine mora; nec ad ullum, deinceps in Religione gradum idoneus dignusve censeatur ipse, & omnes Monachi, qui in Congregatione unâ cum illo interfuerint ad triennium: quo expleto a Congregatione Hegumenorum restitutionem obtineant. Novitius vero, eum in modum receptus, si nec dum professionem emisit, Monasterio expellatur; si autem professus fuerit, res ad Congregationem Hegumenorum devoluta censeatur, quæ cum Reverendissimo Domino Patriarcha, aut legitimo Superiore, causam definit.

8. Debet insuper Abbas de Novitii ætate, indole, scientia, valetudine, causa vocationis ad statum religiosum, & cæteris hujusmodi, cognoscere; idque fiat in Congregatione Monachorum.

9. Postquam ergo Abbas cum Monachorum Congregatione admissionem Novitii probavit, tum vero locum a Fratribus separatim illi assignabit, ibique ad octo saltem dies citra habitus mutationem maneat; atque interea Regulas Ordinis, statuta, & consuetudines examinet. Et primum quidem Novitius generalem peccatorum Confessionem apud Sacerdotem ad excipiendas secularium confessiones ab Episcopo approbatum obeat, atque Sacram Communionem percipiat. Postea, convocatis Monachis, sive Matutino sive Vespertino tempore Abbas Novitium induat Tyronum Habitum juxta Ritus Syriacum.

10. In quolibet Monasterio habeatur liber, in quo Abbas describat nomen Novitii, cognomen, patriam, diem, mensem, & annum, quo Habitum Novitii suscepit. Similiter in codice adnotetur dies, in quo professus est, monasticum Habitum suscipiendo. Et prædictus liber in Archivio Monasterii reponatur.

11. Tyrocini annus supputandus erit a die, quo Habitum Novitii induerit, Et prior tempore potior sit in gradu. At Sacerdos eum, qui Sacerdos non est, præcedit, & Diaconus non Diaconum.

12. Non liceat Abbati, neque aliis, exigere aut accipere a Novitiis quidquam pro ipsorum receptione ad probationem; sed nec pretium vestis, ad probationem necessaria. Si vero Novitius sponte quidpiam Monasterio obtulerit, id porro palam & in publico conventu fiat, cedatque in communem Monasterii usum.

13. Novitiorum vestes resque omnes certo in loco reponantur; postquam in codicem singula relata fuerint, ipso Novitio præsentem unâ cum Fratribus. Nec ulli liceat, inconsulto domino, quidpiam ex illis sibi usurpare, aut Monasterio applicare. Sed nec ipse Novitius de rebus suis disponere valeat, probatione durante, aut aliter eorum usum cedere, absque Abbatis consensu. Si Novitius ad seculum redierit, res suas auferre non prohibetur; illas tamen repetere non poterit, quas sponte, & expresse Monasterio donaverit, aut si professione secuta fuerit.

14. Novitius ante professionem quovis etiam brevissimo temporis spatio potest de rebus & bonis suis pro arbitrio disponere: Post factam vero professionem nullum illi remanet in ea dominium: nec item Abbatis sed illud ad Ordinem statim transire censeatur.

15. Currente probationis tempore, ter de Novitio Fratrum suffragia rogentur: & Primum quidem expleto Tyrocini anno: Iterum vero post decimum octavam mensem: Postremo post vigesimum quartum, hoc est elapso probationis biennio. Si in postrema Congregatione fuerit approbatus, Habitum suscipiat, quamvis in geminis prioribus Congregationibus reprobatus fuisset; & e contrario, si in tertia reprobatus fuerit, dimittatur, nec priorum duarum Congregationum ulla ratio habenda erit. Qui per annum dumtaxat, ut supra, probatur, de eo Monachorum suffragia rogentur post sextum, nonum, & duodecimum mensem. Qui per annum cum dimidio, post duodecimum, decimumquintum, & decimum octavam mensem.

16. Suffragiis Monachorum approbatus censeatur, qui vel unum pro receptione supra medietatem suffragium habet. Si vero suffragia fuerint paria pro receptione & pro probatione, iterum rogentur: Sique adhuc paria fuerint, reprobatus censeatur.

17. Si forte Novitius Tyrocini tempore in grave crimen publicum & manifestum prolapsus fuerit, re prius cum Congregatione Monachorum communicata, Abbas illum sine mora ejiciat; ita tamen, ut ejus fama apud

Admissionis dies notanda.

Nihil ab admittendis recipiendum.

Novitiorum vestes servanda usque ad diem præfessionis.

Durante probationis tempore ter Fratrum suffragia de eo admittenda nec ne roganda.

Tyrocini tempore in manifestum crimen lapsus ejiciendus.

apud seculares, quoad fieri poterit, consulari.

18. Novitius postquam ad suscipiendum Habitum in tertia Congregatione approbatus fuerit, Abbas illi Habitum susceptionem ad triduum differat; quo intervallo jubeat, eundem de statu suo deliberare: utrum scilicet illi placeat vota emittere, aut contra ad seculum redire. Si evoluto triduo Novitius statuerit religiosam professionem emittere, & Monachus fieri, ad Ecclesiam adducatur Fratrum cætu deducendo, atque coram Abbate ad Altaris latus assidente genua flectat, duobus saltem Monachis professis presentibus; Et Abbas de ipsius proposito ac mente illum interroget: Sique habitum petierit, induatur juxta Ritus Syriacum, postquam pronuntiaverit hanc votorum formulam.

Forma Juramenti ante susceptionem Habitum emittendi.

Ego N. N. promitto ac voveo Deo omnipotenti, & Reverendissimo Abbati Generali N. N. ejusque successoribus, Obedientiam, Castitatem, & Paupertatem voluntariam utque ad mortem, juxta Regulam & Constitutiones Congregationis nostræ Monasticæ. Item promitto ac voveo, me nullam Dignitatem quaesiturum, sive in nostra Congregatione sive extra, nec ambiturum per me ipsum, nec per alios procuraturum, neque subdole aucupaturum, neque etiam accepturum, nisi ad id me coegerit imperium Superioris mei, cui teneor obedire.

19. Si Novitius ordinem deseruerit, atque ad seculum fuerit reversus, seu sponte sua, seu Congregationis Monachorum suffragio dimissus, non erit iterum recipiendus, nisi annuente Congregatione Hegumenorum; Sique horum permisso receptus, sponte sua, aut a Congregatione Monachorum dimissus fuerit, numquam deinceps recipiatur. Qui vero post primam discessionem receptus fuerit, probationis ejus anni a die reditus suppentur, nec prioris tyrocinii ulla ratio habeatur.

20. Si Novitius a proposito resillierit, & ad seculum fuerit reversus, atque ibi ad Sacros Ordines eundem promovendi contigerit, sine Congregationis Generalis permisso recipiendus non est.

Ante emittendam Professionem Abbatis Generalis consensus requirendus.

21. Nec Abbas nec Congregatio Monachorum suffragia ferre potest pro admissione Novitii ad professionem absque Abbatis Generalis consensu vel expresso vel tacito, quem ille sine legitima causa negare non debet; & nisi expresse & nominatim negaverit, dare consensum, censendus est.

22. Cum tempus probationis Novitius expleverit, & professus fuerit, Abbas ad Generalem Abbatem de eodem referat.

Novitii ad nullum ecclesiasticum Ordinem admittendi.

23. Non permittenda est Novitio promotio ad ullum Ordinem Ecclesiasticum, neque Abbati liceat eundem ad Sacram Ordinationem offerre. Qui Novitium ad Sacros Ordines provehi concesserit, a gradu suo excidat, & Novitius ad Habitum susceptionem inhabilis censetur.

24. Novitius cum Monachis professis suffragium non ferat: neque de rebus ad Ordinem spectantibus interrogetur: neque ullam Dignitatem in Ordine habeat, dum probatur;

sed ministeriis tantum Monasterii addici potest. Probationis quoque tempore Novitius a Monasterio, in quo ad Tyrocinium admittus fuerit, ad aliud Monasterium non transferatur sine justa causa, nec sine consilio Congregationis Monasterii, ubi moratur, & Congregationis Monasterii, quo transferendus est, & ex permissione Abbatis Generalis. Sic autem translatus, cum tempus probationis expleverit, pro ejus admissione eorum Monachorum suffragia rogentur, ubi moratur.

25. Novitius habitum gerat ab habitu Monachorum professorum diversum; nec ante professionem habitum illorum induat.

26. Sacramenta Pœnitentiæ & Eucharistiæ Novitius quavis hebdomada semel saltem frequentet; neque a Divinorum Mysteriorum participatione prohibendus est sine consilio Patris Spiritualis, ab Abbate eidem assignati. Et si quidem Sacerdos fuerit, a Sacra Oblatione quotidie peragenda suspendendus non est, nisi ex causa, & consulto Abbate.

De frequentia Sacramentorum.

27. Si contingat Novitium Clericum Missæ inservire cum altero superioris gradus & loci, sive Professor ille sit, sive Novitius, Epitachelion, hoc est Clericalem Stulam non induat, nisi Clericus ille, qui loco graduque superior est, illud pariter induerit.

De silentio.

28. Novitium decet, silentium tenere presentibus Abbate atque Magistro, neque loqui nisi interpellatur, aut ex justa legitimaque causa: neque cum Seculari, nisi Abbate & Magistro annuentibus, & alio Monacho presente.

De reverentia Senioribus.

29. Novitius Mensæ non affideat, nisi iussus ab Abbate, aut a Seniore inter Fratres; Si contingat ipso sedente præterire Abbatem aut Sacerdotem, statim assurgat, & iunctis in crucis modum supra pectus manibus submissa cervice, oculisque in terram defixis, perstet, donec ille pertransierit. Pari submissione reverentiaque se gerat, Abbate aut alio Sacerdote ipsum alloquente; nec, nisi iustus, assideat.

30. Novitius ab Abbate aut a Magistro reprehensus, statim in genua procidat, tacitusque audiat arguentem; nec, nisi iustus, pro se verba faciat, aut sibi obiecta refellat: nec nisi illo jubente assurgat.

C A P. II.

De Magistro Novitiorum.

1. Magister Novitiorum intelligat, rem esse magni momenti sibi commissam; quandoquidem ex prima Novitiorum institutione pendet majori ex parte eorumdem profectus, & spes nostri Ordinis. Curet igitur, ut in dies per studium propriæ perfectionis instrumentum aptius ad eos juvandos reddatur.

2. Amabilem se præbet, & vitæ integritate, ac discretione ita se gerat, ut omnes Novitii ad ipsum in suis tentationibus confidenter confugiant, eique res suas libere aperiant, & ab eo consolationem & auxilium in omnibus sperent.

3. In Domo probationis, Monasterio conjuncta, vel in Monasterio ipso (nam locum Novi-

Novi-

Novitiorum separatim esse magis expediret) Refectorium quidem sit commune, sed Mensa aliqua Novitiis designetur post omnes Professos.

4. Magister Novitiorum privatas tantum pœnitentias suis Novitiis imponere poterit, publicas vero non nisi consulto Abbate.

Facultates Magistri Novitiorum.

5. Habeat hic idem Magister Novitiorum potestatem ordinariam a Prælati absolvendi a casibus reservatis Novitiis suos; nisi Abbati hæc facultas aliqua de causa restrigenda videretur, vel alteri concedenda: Sed statutis anni temporibus, saltem bis in anno, extra ordinem Confessarius Novitiis offerendus est.

6. Magistrum Novitiorum versatum esse oportet in lectione librorum spiritualium, ut deceptiones, quæ in spiritali vita accidunt, intelligat; Novitiis vero eos tantum legendos tradat, quos ad eorum profectum conducere judicabit, quique sint orthodoxi, & ab Ecclesia Catholica non reprobat. Semihoræ verò spatio eosdem docebit Orationem mentalem & vocalem, Doctrinam Christianam, & Regulas atque Statuta nostri Ordinis, præsertim qua ratione accedere debeant ad Sacramenta Confessionis & Eucharistiæ, & quomodo horis Canonicis, & Sacræ Liturgiæ interesse eos conveniat; qui autem literas nesciunt, illos statutas preces recitare docebit.

7. Abbatis est, unum ex Sacerdotibus Monasterii, qui sit præcæteris morum probitate & doctrina commendatus, Magistrum Novitiorum designare. Hunc autem, si negligentem in Novitiis instituendis, aut minus prudentem in eis corrigendis deprehenderit, pro qualitate culpæ puniat; idque coram Professoribus, non coram Novitiis fiat. Eum vero ab officio removere non poterit, nisi Congregatione Monachorum consulto.

C A P. III.

De Professis.

1. Postquam Novitius professionem emisit, aliquamdiu, Abbatis arbitrio, sive in ministerio Fratrum, sive in studiis literarum exerceatur, ut appareat, an ad Clericorum ordinem promovendus sit, an vero in Laicorum cætu manere debeat; nemo enim in nostra Congregatione ante Novitiatum ad statum Clericorum, sive Laicorum deputatur, sed omnes indifferenter ad quemcumque statum admittuntur; & solum post peractam professionem, postque edita idoneitatis sue signa, ab Abbate, consulto Monachorum Congregatione, ad clericatum, sive ad statum laicorum designantur. Hac tamen in re, conscientia ipsius Abbatis oneratur, ut nimirum & rationem idoneitatis uniuscujusque habeat, & Monasterii necessitatibus de conveniente numero Sacerdotum, Clericorum, & Laicorum consulat.

Monachi non nisi post emissionem Professionem ad statum Clericorum vel Laicorum admittendi.

2. Antequam vero Professor ad statum aliquem determinetur, semper maneat sub custodia & cura Vicarii Abbatis, & quantum fieri potest, nullum commercium habeat, vel

cum Novitiis, vel cum aliis Monachis, nisi cum paribus & æqualibus suis, aut cum iis, qui in eodem ministerio, aut studiis iisdem versantur.

3. Quamquam autem quis ab Abbate ad statum Clericorum deputatus sit, & Ordinem etiam aliquem ecclesiasticum acceperit; intelligat tamen ad ulteriorem gradum sibi aditum nequaquam patere, nisi illum bonis moribus, & comparata ex studiis scientia promeruerit. Abbatis igitur, & Congregationis Monachorum arbitrio relinquatur, ut ipsum, ab ulteriore Ordine accipiendo ad tempus, vel etiam perpetuo, arceant; idque potissimum de Ordinibus infra Diaconatum intelligendum est; nam qui servatis servandis ad Diaconatum promotus est, is a Sacerdotio accipiendo, nisi urgentissima de causa, nequaquam removeatur.

4. Pari ratione, qui diu in ministerio Laicorum deservit, si idoneus postea reperitus fuerit, potest ab Abbate & Monachorum Congregatione ad Ordinem etiam majores promovendi; dummodo tamen, postquam ab Abbate ad ministerium laicale additus est, nec literas didicerit, nec libros legerit, nisi ipso consulto.

C A P. IV.

De Clericis Studentibus, & Magistris.

1. Nemo ad Ordinem ecclesiasticum promoveatur, nisi ætate a Sacris Conciliis præscripta, aut dispensatione a legitimo Superiore obtenta, & de licentia Congregationis Monachorum, atque Abbatis, qui ordinandum cum literis testimonialibus ad Episcopum loci, aut ad Reverendissimum D. Patriarcham mittere debet, tenoris sequentis.

Reverendissime a Religiosissime Domine N. Episcopo Civitatis N., aut Beatissime Patriarcha Noster Domine N.

Nos Abbas, & Monachi Ordinis Sancti Antonii Congregationis Montis Libani Monasterii N. testamur reverendum P. N. Monachum professum nostri Ordinis in legitima ætate constitutum, vel dispensationem ætatis hic annexam habentem, & sufficienti doctrina bonisque moribus præditum, nulloque impedimento irretitum, dignum esse, qui Ordinem N. a Reverendissima Dominatione tua, vel a Beatitudine tua, accipiat. Quomobrem has ei Literas patentes dedimus, sigillo Monasterii nostri munitas, & subscriptione nostri Abbatis firmatas, die N. mensis N. anno N. Loco & sigilli = N. Abbas Monasterii N.

Tenor Testimonialium pro Promovendis.

2. In libro Monasterii adnotabitur nomen Ordinatis, & Episcopi Ordinantis, & dies, mensis, & annus.

3. Si quis ex Professoribus permiserit, se ordinari absque licentia Abbatis & Congregationis Monachorum, negotium ejus ad Abbatem Generalem deferatur, qui illum ab exercitio Ordinis suspendat, aliique pœnis plectat, salva indulgentia, quam ei Reverendissimus D. Patriarcha concesserit.

Nemo ordinandus inconsulto Abbate.

4. In quolibet Monasterio Clericis ab Abbate

bate